

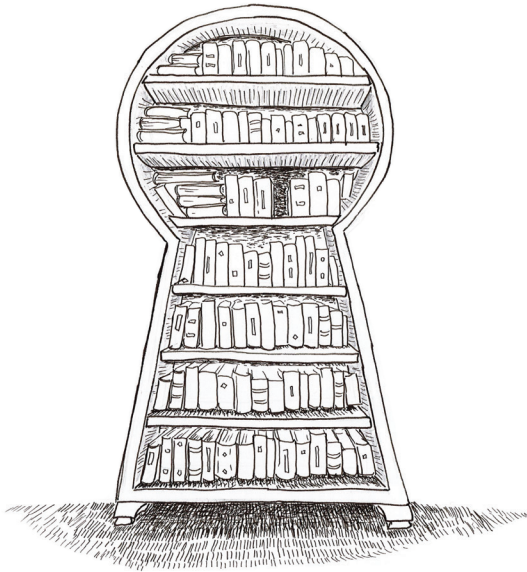
het
verdoemde
verbond

XULLUX -1-

Jakim Kravanja

NOVEL REBELS
UITGEVERS

AARDE

HOOFDSTUK 1

NIET BIJZONDER

Alleen Cara voelde de dreigende aanwezigheid in haar slaapkamer. Niemand anders zag de schimmen over haar muren bewegen. Ze omringden haar bed als zwarte rook. Een rochelend geluid weerklonk in haar oren, alsof een onmenselijke stem tegen haar fluisterde. Iets verborg zich in het donker. De vloer kraakte jammerend. Probeerde iets zich omhoog te graven? Zoals zo vaak lag Cara volledig verstijfd onder haar dekens, net als een pop. Daar leek ze ook een beetje op, door haar bolle wangen en blonde haren. Ze kneep haar groene ogen dicht toen een sliert van rook in een monsterlijke klauw veranderde. Uit ervaring wist ze dat dit niet zou verdwijnen door het te negeren.

‘Ga... weg.’ Ze kreeg de woorden amper over haar lippen.

Wat zich ook in haar slaapkamer bevond, het hield haar stevig in zijn greep. Minstens net zo stevig hield ze haar knuffelbeer vast.

‘Niet... bang zijn,’ zei ze tegen haar knuffelbeer. ‘Ik ben... bij je.’

Hij stond als een moedige ridder op haar buik. Cara stelde zich voor dat hij haar tegen de duisternis beschermde. Het scheen niet te werken, want de schimmen vermenigvuldigden zich. Als slangen glibberden ze over de muren.

‘Hel... hel...’

Het gefluister klonk steeds scherper in haar oren. Cara’s hoofd bonkte ervan. Stond er iemand naast haar? Was dit de nacht waarin iets haar te pakken kreeg? Voordat de angst haar te veel werd, dacht ze aan het kinderrijmpje dat ze van haar moeder had

geleerd. Het was een soort gedicht dat ze altijd gebruikte wanneer ze verdrietig of bang was. Ze had al haar wilskracht nodig om zich op de woorden te concentreren.

*Wees niet bang in het donker, de zoektocht maakt je bijzonder.
Laat het licht je niet verblinden, gebruik het om je weg te vinden.
Omhels je schaduw als je straalt, zodat je nooit verdwaalt.
Vind balans in tegenspoed en ontvang eeuwige moed.
Zo kun je alles overwinnen wat je op je pad gaat vinden.*

Cara prevelde het gedicht keer op keer in haar gedachten. Meestal gaf het gedicht haar kracht, maar deze nacht had het geen enkel effect. Een loodzwaar gewicht leek op haar te drukken, alsof de schimmen haar lichaam probeerden te verpletteren. Ze ademde in, maar kreeg amper lucht. Wanhopig kneepte ze in haar knuffelbeer.

Net toen ze dacht dat ontsnappen onmogelijk was, verscheen er een strook van licht onder haar slaapkamerdeur. Met een ruk schoot ze overeind. Ze ademde bijna kokhalzend in en uit, alsof ze minutenlang haar adem had ingehouden. Het beklemmende gevoel was meteen verdwenen. Ze was wakker, hoewel ze zeker wist dat ze zojuist geen nachtmerrie had gehad. Daarvoor had het veel te echt aangevoeld. Toch was er geen schim meer te bekennen. De enige geluiden die ze hoorde, waren de voetstappen van iemand die op de gang liep, waarschijnlijk richting het toilet.

Cara sloeg haar deken open. Haar lichaam plakte van het zweet. Haar spieren voelden verkrampd aan, alsof ze urenlang had gevochten tegen... geen idee wat eigenlijk. Ze had dit soort aanvallen al jaren. Volgens anderen was dit slaapverlamming, een stoornis waarbij ze hallucineerde. Dat geloofde ze zelf voor geen moment. Ze wist dat ze dit niet inbeelde. De schimmen die haar teisterden waren echt. Haar hart bonkte van paniek. Dit was niet te faken. Toch werd ze voor gek verklaard, als ze er iets over zei.

‘Ik ben helemaal niet gek,’ zei ze tegen haar knuffelbeer en hield

hem voor zich uitgestrekt. ‘Of wel?’

Zijn hoofd viel naar voren, alsof hij bevestigend knikte.

Cara lachte zwakjes en aaide zijn pluizige, honingkleurige vacht. Zijn eeuwige glimlach en diepzwarte glazen ogen kalmeerden haar altijd nadat ze weer een ‘aanval’ had gehad. Aan zijn voorpoten zaten scherpe, klauwachtige nagels vast. Ze stelde zich vaak voor dat hij daarmee de gevaren op afstand hield. In werkelijkheid waren zijn klauwen zijdezacht en aan zijn voorpoten vastgenaaid. Hij was altijd aan haar zijde. Als klein meisje had ze hem over de grond gesleept. Nu ze dertien was, droeg ze hem met gemak onder haar linkerarm.

Cara duwde zijn hoofd onder haar bed en vroeg: ‘Zie je iets?’

Even later drukte ze haar eigen gezicht naast het zijne. Haar golvende lokken hingen in het stof, terwijl ze haar ogen samenknep. In het donker was bijna niets te herkennen, maar ze wist zeker dat ze nog een schim zag. De schim was klein en flikkerde zachtjes op en neer, als een vlam die op het punt stond te doven. Ze stak haar tong naar de schim uit, ging uitgeput op bed liggen en sloot haar ogen. De schim, nu klein en hulpeloos, was niet meer beangstigend. Toen het weer iets zei, kon Cara het niet meer horen.

‘Hel... help me.’